

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

จิตไม่สงบเพราะสติไม่ดี

สรุปทองคำ ดอลลาร์และกฐินประจำวันที่ ๑๘ กันยายน เมื่อวาน ทองคำได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๐ ดอลลาร์ กฐินทองคำได้ ๔ กอง กฐินเงินสดได้ ๑๑ กอง รวมเป็น ๑๕ กอง รวมทองคำทั้งหมดที่ได้แล้ว ๕,๒๖๗ กิโลกรัม นี่รวมทั้งที่เข้าคลังหลวงแล้วและยังไม่เข้า กฐินทองคำ ๘๔,๐๐๐ กองนั้น ทองคำได้ ๘๒๑ กอง เท่ากับน้ำหนัก ๓ กิโล ๘ บาท ๑ สลึง เงินสดและเช็คได้ ๔,๐๙๗ กอง เท่ากับเงินสด ๖,๕๕๕,๒๐๐ บาท รวมกฐินทองคำทั้งหมดได้ ๔,๙๑๘ กอง ยังขาดอยู่อีก ๗๙,๐๘๒ กอง

เมื่อวานไปด่านน้ำหนาว ๒ ด่าน ไปครั้งสุดท้ายในการก่อสร้างด่านแรก ด่านที่สองเราไม่ได้ให้ บอกเขาเลยเรายังไม่ได้ให้นะ ไม่มี เรอบอก เมื่อวานเป็นวันที่เขาเสร็จโดยสมบูรณ์แล้ว คือเขากำลังทำพวกไฟฟ้าว่าจะเสร็จวันนี้ นี่เอาไฟฟ้าแรงสูงมาให้เขา แยกจากทางใหญ่เข้ามา มันหลายต้นนะ จากนั้นมามันเกือบกิโล ตั้งแต่ทางใหญ่ที่แยกไฟฟ้าเข้ามาหาด่าน เขากำลังทำ เราก็ไปยืนดูเขาทำ ไปถึงโน้นมันจวนจะเที่ยงแล้ว เขากำลังทำ เป็นชิ้นสุดท้ายเขาวางัน บ้านพักตำรวจก็เรียบร้อยหมดแล้ว เขาเข้านอนกันแล้วแหละ เราไปก็เดินเหยียบย่างไปตามที่หลับที่นอนเขา เพราะเราไปดูห้องต่าง ๆ อะไรเรียบร้อย อะไรยังไม่เรียบร้อยจะได้บอกเขา แต่มันก็เรียบร้อยแล้วเขานอนกันมาตั้งนานแล้ว ห้องไหน ๆ เป็นเสื้อเป็นหมอนเกลื่อนอยู่ตามนั้น เราก็เดินเหยียบย่างเข้าไปแล้วดูนั่นดูนี่เรื่อย

ที่ช่วยด่านคราวนี้ ก็เจาะน้ำบาดาล อันนี้ก็เรียบร้อย เขาบอกว่าน้ำดี เจาะเรียบร้อยแล้วตั้งแต่ก่อนโน้นแหละ จากนั้นก็บ้านพักพวกตำรวจหลังใหญ่พอประมาณ มองสวยงามมากเป็นแถวไป โรงรถ ห้องน้ำหอมส้วม ๖ ห้อง แล้วตุ้ยยามตำรวจที่ซำรุตร้อ ออกหมดเหลือแต่ผนัง เสริมพวกซีเมนต์เข้าไปเท่านั้น นอกนั้นทำให้ใหม่หมดเลย เรียกว่าสมบูรณ์แบบ เขาก็พอใจ จากนั้นก็ไปด่านโน้น ทางโน้นก็ขอ ยังไม่ได้ขอเราต้องขู่ก่อน ไม่ให้นะ ให้แต่ด่านโน้น ด่านโน้นมันจำเป็นมากกว่าด่านนี้ ถ้าพูดถึงเรื่องความจำเป็น แต่ถ้าพูดถึงความจำเป็นมากที่สุดที่ต้องใช้เหมือนกันมันก็จำเป็นเหมือนกัน แต่เวลานี้เรายังไม่มีเงินเรายังไม่ให้ พอส่งของเสร็จแล้วก็กลับเลย

ทางลาดยาวหลังหนึ่งกำลังรื้อ อีกหลังหนึ่งรื้อไปเสร็จเรียบร้อยแล้ว นี่เราให้ค่ารื้อถอนทั้งหมดเลยนะ ถ้าจะรองบประมาณของทางราชการก็เสียเวลาของเราที่ก้าวเดินงานนี้ให้ติดต่อกันไปเลย ทางโน้นเป็นทางราชการ เขาจะต้องขออะไร ๆ การรื้อถอน

ขอกว่าจะได้ก็นาน ตามกฎระเบียบของเขา นี่เราตัดเข้าไปเลยบอกว่าไม่ต้องขอ เอา รื้อเลย เราจ่ายค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด ให้รื้อถอนพร้อมกันเลย แล้วเราจะก่อสร้างขึ้นพร้อมกันไม่ต้องเสียเวลา นี่เขาก็เริ่มแล้ว เขาก็พอใจ ทางราชการก็พอใจเพราะเราไม่ไปกวนอะไร ว่ารื้อถอนทางราชการก็ทราบแล้ว เขามาขอเราเองนี่ เมื่อเราให้แล้วการรื้อถอนจะต้องขออนุญาตจากทางราชการ ทางโน้นเขาอนุญาตมาเมื่อไรถึงจะรื้อถอนได้ แต่นี่งานเราเริ่มแล้ว ของเราก็รื้อถอนพร้อมเลย เสร็จแล้วก็สร้างขึ้นมามีที่นั่น รื้อแล้วทำไปพร้อมกันเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่รื้อของงบประมาณอะไร ไม่เอาแหละ เราก็ให้หมด ดูว่าอยู่ในย่าน ๗ แสนกว่า ค่ารื้อถอนบ้านสองหลัง ที่ชำรุดทรุดโทมรื้อออกนะ ค่ารื้อถอนดูเหมือน ๗ แสนกว่า ก็เป็นอันว่าตกลงแล้ว มีแต่เขาจะรื้อเท่านั้น เราตกลงแล้วให้ทั้งหมด

อันนี้เราก็คิดไว้สำหรับส่วนใหญ่ที่ตกลงกันไว้ละ คือบ้านสองหลัง ๆ ละ ๓ ชั้น นี่ตกลงกันเรียบร้อยแล้วจะให้ ส่วนปลีกย่อยที่เขาจะขออะไร ๆ นั้นเราก็แน่ใจอยู่แล้ว เพราะเห็นความจนตรอกของเขาอยู่แล้ว เขาก็มีหวังที่จะได้รับอนุเคราะห์จากเรา เราจึงคิดไว้เรียบร้อยแล้ว ส่วนใหญ่เสร็จไปแล้ว ส่วนย่อยมียังงี้ที่ควรจะสงเคราะห์กันตามความจำเป็นเราก็จะให้ตามนั้น ๆ ดังที่เคยปฏิบัติมาในที่ทั้งหลาย ที่ทั้งหลายคือส่วนมากเป็นโรงพยาบาล มีปลีกย่อยอย่างนั้นอย่างนี้เรื่อย ให้เรื่อย ๆ อันนี้อาจจะใหญ่กว่าเขา จะขอมากกว่าเขา ไปดูแล้วสงสารว่าไง บ้านพักไม่มี นอนกองกันอยู่ระเนระนาดเคลื่อนไปหมดเลย เพราะฉะนั้นจึงให้เลย เขาขอสองหลังให้สองหลัง ขอสามชั้นให้สามชั้น ให้เลยจากนั้นก็จะให้ปลีกย่อยไปอีก ไม่ทราบว่าจะให้อะไรบ้าง เราจะทราบภายหลัง อย่างน้อยก็ตอนกำลังปลูกสร้าง เพราะเจ้าหน้าที่เขาจะมาเกี่ยวข้องกันอยู่ เขาจะต้องแสดงความจำเป็นออกมาที่จะให้เราช่วยเหลืออะไร ๆ บ้าง เราก็พิจารณาไปตามนั้น ๆ จากนั้นเพิ่มเติมอะไรก็ให้แหละ

สำหรับด้านนี้เราไม่เฉย ๆ นะ เวลาเสียจริง ๆ เราเสียเพียง ๓ แสนกว่าบาท นั่นทางนครชัยศรีเอามาให้ตั้งล้าน เป็นของนครชัยศรีนะ หลวงตามีแต่ไม้เท่านั้น เขาไม่ได้ไม้เขาให้ เราให้เพียง ๓ แสนกว่า ล้านหนึ่งเป็นของเขา แต่ที่ไม้เป็นเรา ด้านหมดไปล้าน ๓ แสนกว่า เรียบร้อยทุกอย่าง เขาพอใจ ก็ให้เท่านั้น เพราะเราแบ่งทางโน้นแบ่งทางนี้อยุ่ตลอดเวลา พี่น้องทั้งหลายดูเอานะหัวใจหลวงตาบัว พูดอย่างถอดออกมาจริง ๆ เราไม่ได้มีอะไรโกหกปกคลุมแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี พูดอะไรไม่ว่าธรรมดา ไม่ว่าเข้มขันดุเดือดขนาดไหน จะเป็นความจริงล้วน ๆ ออกเลย เรียกว่าเป็นธรรมทั้งนั้น ภาษาของเราที่พูดออกมาเรายืนยันได้เลยจากการปฏิบัติของเราว่าจริงจังยังงี้ ๆ ผลได้รับตอบแทนกันมาอย่างไรบ้าง ที่นี้นำผลออกมาสอนโลกสงเคราะห์โลกก็ต้องแบบเดียวกัน

เลย เราไม่มีแบบอื่น เพราะฉะนั้นการพูดจาของเราจึงบอกตรง ๆ เลยว่า นี่คือภาษา
ธรรม บอกตรง ๆ ให้ทราบทั่วกัน

ท่านทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธในเมืองไทยของเรา ส่วนมากต่อมากจะไม่เคยได้
ยินภาษาอย่างที่เรานำมาพูดนี้ เขาจะถือเป็นภาษาหยาบโหลไม่ฟังปรารภของคนชาว
พุทธเราทั้งนั้นแหละ แต่ธรรมนี้เป็นธรรมของชาวพุทธเรา แต่ชาวพุทธเราฟังแล้วแสดง
หู ไพเราะเพราะพริ้งแต่ภาษาของกิเลสซึ่งมันปลิ้นปล้อนหลอกลวงต้มตุ๋นนิมนวลอ่อน
หวาน ไม่มีอะไรเกินกิเลสนะ แล้วแทรกยาพิษ ๆ ไปกับสำนวนนั้น ๆ ไปเรื่อย สำหรับ
สำนวนธรรมไม่มี มีแต่คุณ ถ้าปฏิบัติตามนั้นแล้วเป็นคุณล้วน ๆ แน่ ถ้าไม่ปฏิบัติก็
เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ผู้สอนสอนด้วยความจริง ผู้ไม่ปฏิบัติตามก็ไม่ได้ความจริง เราพูด
อย่างนี้ เพราะฉะนั้นใครจะมาคัดค้านด้านทานสามแดนโลกธาตุ ภาษาธรรมนี้ ถ้านำ
ธรรมออกอยู่ภาษาของธรรมจะออกตลอดอย่างนี้ จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็น
ภาษาของธรรม

กิเลสฟังกันมาแล้วเป็นภาษาของกิเลส มันควรจะลบล้างภาษาของกิเลสตัว
หลอกลวงนี้ก่อนอื่นที่จะมาทำหนีตีเตียนธรรมและลบล้างธรรม ธรรมนี้เป็นธรรมชาติที่
รื้อถอนสัตว์โลกออกจากกองทุกข์ทั้งมวลโดยลำดับ จนกระทั่งถึงนิพพานสุดยอดแห่ง
ธรรม มีแต่ภาษาธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ด้วยความสัตย์ความจริงทั้งนั้น ไม่มี
ปลิ้นปล้อนหลอกลวงเหมือนภาษากิเลสเลย แต่ภาษากิเลสออกแฉไหนเป็นเลย ๆ มัน
มีมาแต่โคตรแช่ปุ๋ยตายายของมัน กองต้มตุ๋นคือกองกิเลส เคียงข้างกันมากับธรรม
เกิดในหัวใจดวงเดียวกัน ฝ่ายนี้เป็นฝ่ายกิเลสฝ่ายหลอกลวงต้มตุ๋นลบล้างความจริง
ฝ่ายนี้เป็นฝ่ายธรรมลบล้างความจอมปลอม เพราะฉะนั้นมันถึงขัดแย้งกัน

เราที่เป็นชาวพุทธนี้กิเลสเต็มอยู่ในหัวใจ ธรรมมีก็จริงแต่ธรรมออกไม่ได้ ภาษา
ของกิเลสจะนิมนวลกว่า เพราะเราชินชากับกิเลสนี้มานาน ภาษาของธรรมยังไม่เข้า
ถึงใจ ที่นี้พอภาษาธรรมเข้าถึงใจก็คือความจริงเข้าถึงใจ ๆ ดึงออกมาจากความจริงซิ
แล้วดึงออกมาจากความจริงจะไปไหน ก็ต้องเป็นไปตามความจริง นี่ละการพูดจาแนะนำ
นำสั่งสอนดูดำ ว่ากล่าวก็ดี นิมนวลอ่อนหวานก็ดี ท่านทั้งหลายให้ทราบตามเรื่องราว
ภาษาธรรมที่จะควรนิมนวล ๆ ไปเอง ที่จะควรเข้มขัน ๆ ควรเด็ด ๆ เอง เพราะกำลัง
ของธรรมกับกำลังของกิเลส มีเต็มที่เหมือนกัน รวมยอดแล้วภาษาของธรรมเป็นภาษาที่
มีกำลังมากยิ่งขึ้นกว่ากิเลส จึงลบล้างกิเลสได้ ภาษากิเลสมีมากตามธรรมตาของมันถ้าไม่มี
ธรรมเข้ามาแทรกนะ ถ้ามีธรรมเข้ามาแทรก ภาษาของธรรม รสชาติของธรรม จะสูงกว่า
ๆ เป็นลำดับลำดับ

ผู้ที่ยังไม่เคยสัมผัสสัมพันธ์กับรสชาติแห่งธรรมในหัวใจแล้ว ก็จะตำหนิธรรม เพราะรสชาติของกิเลสมันกล่อมตลอดเวลาอยู่แล้วจนชินในหัวใจ ไม่ทราบว่าจะมีอะไรแฝงเข้ามา ที่นี้พอธรรมแฝงเข้ามาเพื่อชะล้างมันก็หึ่งก็หวงของมัน มันไม่ยอมปล่อย อยากวาง นี่ละภาษาของธรรมภาษาของกิเลส ฟีน้องทั้งหลายเริ่มทราบมาตั้งแต่หลวงตา เริ่มออกปฏิบัติหน้าที่เพื่อช่วยชาติบ้านเมือง ที่แรกค่อยวางลงหย่อนลง ๆ เสียก่อน ต่อไปก็ค่อยเข้มข้น ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ แล้วยังมีผู้ต้องการความจริงเท่าไรธรรมนี้จะออกเองนะ ไม่ได้คำนึงว่านี่เดือดนี่เผ็ดนี่ร้อน ไม่มี เหมือนกับสถานที่นี้มันสกปรกมากน้อยเพียงไร สิ่งที่จะชะล้างกัน เช่นน้ำ เป็นต้น ถ้าสกปรกน้อยน้ำก็น้อย สกปรกมากน้ำก็มาก สกปรกทั้งหมดเทถึงลงเลย นี่ละแก้กัน ไม่งั้นแก้ไม่ตก

เรื่องของกิเลสกับธรรมก็อย่างนั้น ท่านทั้งหลายจะแก้ความชั่วให้ถือธรรม แสดงใจขนาดไหนให้เอาเข้าไปชะล้างมัน ของสกปรกที่มันนี่มโนลตวัพลอกวางอยู่ตรงนั้น ยาพิษยาภัยอยู่ในกิเลสทั้งหมด เรื่องของคุณตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งสุดยอด เป็นคุณของธรรมทั้งนั้น ให้เอาเข้าไปแก้ตัวเอง เช่นพอว่าเราจะเดินจงกรมนี้ ความขี้เกียจขี้คร้านมันมีรสชาติแล้วนะ จับเอาตรงนี้ขี้ เรื่องทางจงกรมนี้มันถือเป็นของแสงแห่งใจไปแล้วนะ มันไม่ยอมอมองดูทางจงกรมเห็นไหมละ นี่มันแทงเข้าไปแล้วนะกิเลส เราไม่รู้ นี่เอาความจริงมาพูดผิดไปไหนละ พอเราจะหมუნเข้าทางความดี สิ่งที่ขัดข้องจะมา ๆ ทันทที่อยู่หัวใจทุกคนมันมา แต่เราไม่มีเครื่องวัดกันไม่มีเครื่องทดสอบกันก็ไม่ว่า มันคือกิเลส มันคือเป็นพิษเป็นภัย ไม่รู้ แต่เวลาธรรมจับเข้าไปมันก็เริ่มรู้ จับได้มากเท่าไรยิ่งรู้มาก ๆ ก็หนูนมาก นั่นแหละที่ท่านชำระความชั่วช้าลามกทั้งหลาย จนกระทั่งสิ้นซากไปจากหัวใจไม่มีเหลือ

เช่น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ท่านชำระอย่างนี้แหละ เห็นโทษเข้าไปเรื่อย ๆ เพราะธรรมจับเข้าไปมันเห็นนี่ เมื่อเห็นแล้วสิ่งที่มันเป็นภัยจะไปว่าเป็นคุณได้ยังไง มันก็ยอมรับความจริง เมื่อเป็นอย่างนั้นก็ต้องปิดกัน ๆ แยกกันหลบหลีกกัน ชะล้างกันสังหารกันอย่างนั้นซิ จึงเรียกว่าธรรม ที่ธรรมได้ออกมาแสดงฟีน้องทั้งหลายนี้เราพูดจริง ๆ เราถอดจากหัวใจเช่นเดียวกัน เราไม่เคยสนใจกับใครจะมาตำหนิตีเตียน ในเรื่องการเทศนาว่าการ หนักเบาเล็กน้อยของเราเลย เราไม่มี แพ้ก็ไม่ชนะก็ไม่มีความกลัวก็ไม่มีความกลัวก็ไม่มีความได้ความเสียเอาไรดเอาเปรียบไม่มีในธรรมทั้งหลาย เพราะเป็นธรรมที่เลิศเลอสูงกว่าทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว นำธรรมนั้นมาสอนโลก อย่างที่เราประกาศบ้าง ๆ นี้มีตั้งแต่เรื่องของธรรม ซึ่งนอกจากวงกรรมพิพาทหมากัดกัน พวกนี้พวกหมากัดกัน พวกกิเลสนี้พวกหมากัดกัน พวกถึงขยะ

ธรรมท่านไม่มีถึงขยะ ธรรมท่านไม่มีวิชาหมากัดกัน มีแต่ธรรมชำระล้างเท่านั้น เพราะฉะนั้นธรรมจึงเหนือกว่า พุทธอะไร จึงไม่เข้าไปเกี่ยวข้องว่า ท่านจะมาเป็นถ้อย เป็นความกับพวกเหล่านี้ท่านไม่มี ธรรมท่านไม่มี ให้ท่านทั้งหลายจำไว้อย่างนี้นะ การเทศนาว่าการนี้ถ้ายังมีความมุ่งหวังต่อธรรม ต้องฟังเสียงธรรม ธรรมนั้นจะออกแบบ ไหน ๆ เป็นเรื่องของธรรมเอง เราผู้ที่จะนำมาทำประโยชน์ให้พิจารณาเอาตามนั้น ยึด เอานั้นมาปฏิบัติต่อตัวของเรา อย่าเอากิเลสมาออกหน้าออกตาเราจะลุ่มละลายไปหมด ทั้ง ๆ ที่ว่าเราเป็นชาวพุทธนะ เรามาปฏิบัติธรรมอย่างนี้ให้กิเลสดับ เหยียบลุ่มละลาย ๆ ไปหมด นี่ให้จำให้ตึ้นนะ มันอยู่ทุกซอกทุกมุม ธรรมจำขึ้นมาแล้วมันเห็นหมดจะว่ายัง ไง นอกจากไม่พูดเท่านั้น

เพราะธรรมท่านไม่เหมือนโลก มีเหมือนไม่มี ไม่รบกวณ ไม่อัดอั้นตันใจ ไม่อยากโม้ไม่อยากคุย ไม่อยากอะไรทั้งนั้น มีเหมือนไม่มี แต่เวลาที่จะออกหนักเบา มากน้อยเหมือนเราไขก๊อก น้ำที่มีอยู่ในก๊อกนั้นมีอยู่แล้ว ไขตรงไหนก็ออก ไขมากไขน้อย ออกตามนั้น ๆ ปิดปั๊บไม่ออก ถ้าสมควรที่จะไขออกหมด ๆ เทถึงเลยก็ได้ นั่นละเป็น อย่างนั้นละ น้ำในถังไม้จนตรอกที่จะเทออกชะล้างสิ่งต่าง ๆ ที่สกปรกทั้งหลาย ธรรม ของพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ต้องออกแบบเดียวกัน ควรจะสงเคราะห์มากน้อย ๆ ก็ สงเคราะห์เรื่อย ๆ ไป ถ้าไม่ควรจะสงเคราะห์เดินผ่านไปเหมือนอย่างอะไร อาชีวกหรือ อาชีวกอะไรเราก็ไม่รู้แหละ มันลืมนแล้วละนานแล้ว ที่ไปทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธ เจ้าก็บอกตรง ๆ เลย หรือยังงี้ก็ไม่ทราบละตอนนี้ เขาก็ไม่เชื่อ เขาก็ไปเสียอาชีวก พระพุทธเจ้าก็ศาสดาองค์เอกก็ไปเสีย ไม่ต้องยุ่งกัน ก็อย่างนั้นแหละ

ถ้าไม่ควรพูดเลย อย่างพระองค์ที่ไปพักอยู่ในโรงช่างหม้อเขา พระองค์ก็เดิน จงกรมภาวนาของพระองค์ เขาก็มานั่งดูอยู่ เอ๊ สมณะองค์นี้ไม่นอน กลางคืนไม่นอน เขาก็นอนอยู่ที่โรงช่างหม้อด้วยกัน พระพุทธเจ้าของเราที่ประทับอยู่ที่นั่น ทรงเดิน จงกรมนั่งสมาธิภาวนา เขาก็สังเกตดู เวลาเขาออกจากนี้ไป ก็ไปสวนทางกับพระสารี บุตร พระโมคคัลลาน์ที่กำลังจะมาเฝ้าพระพุทธเจ้า ทางนี้ก็ถามถึงเรื่องได้พบอะไรต่อ อะไร ว่าได้พบสมณะองค์หนึ่งท่านอยู่โรงช่างหม้อ ท่านทำความ پاکเพียรเก่ง เดิน จงกรม นั่งอะไรทั้งวันทั้งคืนท่านไม่นอน แต่เขาไม่รู้ว่าเป็นศาสดานะ นี่เห็นไหม พระ องค์ก็ไม่ได้บอกว่าพระองค์เป็นศาสดานะ ถ้าควรจะบอกจะบอกแล้ว นี่ไม่บอก

พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ก็ทราบทันที อ้อ คือพระพุทธเจ้าของเรา เขาก็เล่า ตามเรื่อง เขาก็หาว่าไม่ว่านั่นคือศาสดา ก็เมื่อศาสดาแท้ ๆ องค์เอกแล้วก็ยังไม่ทรง ประกาศพระองค์ว่าเป็นพระพุทธเจ้า แล้วเราจำเป็นอะไรจะต้องไปบอกว่าเป็นศาสดา ไม่บอกเลย เห็นไหมล่ะ เมื่อไม่สมควรที่จะบอก พระพุทธเจ้าก็ไม่บอก แล้ว

พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ก็ไม่บอกเข้าใจไหม ปล่อยไปตามเรื่อง เป็นอย่างนั้นแหละ เหตุผลโลกอยู่กับธรรมทั้งนั้น ไม่สมควรบอกไม่บอก ท่านทั้งหลายเอาไปพิจารณานะ

ภาษาของโลกที่ใช้มานี้เป็นภาษาอยู่ในลักษณะทั้งนั้น ไม่ได้เป็นภาษาที่ตายใจได้เลย มันอยู่ในลักษณะ พิษภัยอยู่ในนั้นหมด ออกมานั้นมนวลอ่อนหวาน เหมือนเขาคงเบ็ด เขาเอาเหยื่อล่อไว้ปลายเบ็ดให้ปลาตัวโง่มันกิน ปลาเห็นเบ็ดที่มีเหยื่อล่อแล้วจับบับ ๆ แล้วเบ็ดก็ตวัดเข้าปากเลือดสาด เป็นอย่างนั้น พวกเราพวกเลือดสาดชิว ไปนี้ไปดู ถ้าดูเจ้าของไม่ออกให้คนอื่นมาดู เป็นยังไงปากเรามีเลือดไหม ให้ไปถามกันนะวันนี้ ถ้าจะให้รีบด่วน ไปนี้ให้ไปตีเกราะทันทีเลย ตีเกราะจับโจรเข้าใจไหม พวกเพื่อนแตกกรมมาเป็นยังไง ไม่ใช่อะไรละมาดูปากของฉันให้หน่อย เบ็ดเกาะไหม เข้าใจไหม

กิเลสมันหลอกเราทุกแบบทุกฉบับอยู่ที่นี่ พวกท่านทั้งหลายเป็นยังไงปากถูกเบ็ดเกาะไหม ๆ พวกเราพวกปากเบ็ดเกาะทั้งนั้น เบ็ดของกิเลสมันแหลมคม เกาะทุกปากไปเลย เอาธรรมจับเห็นหมด จะว่ายังไง แต่ตัวเองที่คาบเบ็ดอยู่ไม่เห็น ฟังซินะ เราคาบเบ็ดอยู่ก็ไม่เห็น แต่ท่านผู้ไม่ถูกเบ็ดเกาะนั้นมองเห็น พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ผู้เชี่ยวชาญท่านเห็น พวกเราไม่เห็น มันแหลมคมอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการท่านทั้งหลายให้พิจารณาจิตเสียใหม่ นะ การเทศน์นี้พิจารณาทุกอย่าง ตั้งแต่เริ่มออกปฏิบัติมา ทั้งผลที่ได้รับมากน้อยจนเป็นที่พอใจ นำมาสอนท่านทั้งหลายไม่ได้สงสัยสักอย่าง อย่างเดียวก็ไม่มี ไม่ว่าจะหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร ใครจะว่ายังไงไม่สนใจกับใคร เพราะไม่มีอะไรเหนือธรรม ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม เอามาเป็นอารมณ์ทำไม เท่านั้นพอ อะไรที่ควรจะเป็นประโยชน์แก่โลกผู้ต้องการความจริงอยู่ ผู้ นั้นจะรับไป ๆ ผู้ไม่เป็นประโยชน์ก็ปล่อยมันไปเสีย อย่างคนที่ตายอยู่โรงช่างหม้อ พระพุทธเจ้าองค์เอกอยู่นั้น มันก็ไม่ว่าพระองค์ก็ไม่บอกเฉยเสีย ให้เข้าใจอย่างนั้นนะ

การปฏิบัติธรรมต้องได้ดูเรื่องตัวเองนะ ดูที่อื่นไม่เห็น ส่วนมากโลกจะไปมองดูแต่คนอื่น มองดูคุณมองดูโทษสุดท้ายก็มาลงที่โทษ คอยตำหนิติเตียนคนอื่น ตัวเองจะผิดพลาดประการใดก็ตามไม่ค่อยได้มองดูตัวเอง จึงไม่เห็นที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น แล้วสุดท้ายก็มีตั้งแต่ปากบอน ๆ แบน ๆ อยู่ด้วยกันแล้วไปตำหนิคคนนั้นตำหนิคคน นี้ เจ้าของเป็นรังแห่งความสกปรกมันไม่ตำหนิ มันก็ไม่ได้มีที่แก้ไข ถ้ามองเข้ามาบับนี้ มาเห็นมันก็แก้ได้นี่คนเรา นั้นละธรรมท่านให้แก้อย่างนี้ สติบิ๊ปตั้งอยู่กับตัวดูตัวเองให้รอบ แล้วดูใครมันก็รู้หมด เมื่อคนมีสติดูตั้งหน้าตั้งตาดูตัวเอง ตั้งหน้าดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ตั้งหน้าดูบุคคลหรือสัตว์ตัวใดมันก็เข้าใจไปตามสัตตามส่วนของคนมีสตินะ ถ้าไม่มี

สติแล้วมันไม่ดูนะไม่รู้ แม้แต่เราประกอบความเพียรที่จะชำระกิเลสมันก็ไม่รู้จักเลสถ้าไม่มีสติ ถ้ามีสติแล้วจะเริ่มรู้ สติเป็นของสำคัญมากทีเดียว ถ้าไม่มีสติไม่ได้เรื่องนะ

เราตั้งพื้นฐานไปเลยสติ พระพุทธเจ้าที่ทรงแสดงไว้ว่า สติ สัพพตถ ปตฺติยา สติ จำต้องปรารภในทั้งปวง ครอบโลกธาตุนี้ อะไร ๆ สติต้องตั้งต้องมาก่อน จนกระทั่งถึงขั้นปัญญาเจริญไกรจนสติก็กลายเป็นมหาสติไปด้วยกัน มหาสติมหาปัญญากลมกลืนกันไป ถึงขั้นสติปัญญาจะเป็นอันเดียวกันนี้ คือขั้นนั้นแหละขั้นสติปัญญาอัตโนมัติขึ้นไปถึงขั้นมหาสติมหาปัญญา นี่สติอันใดปัญญาอันนั้นเลย กลมกลืนเป็นอันเดียวกัน แะียบพร้อมกันเลย ๆ เวลาที่มันอยู่คนละแห่งละหน ต้องจับเข้ามาผสมผสานบวกกันเข้า สติอยู่ทางหนึ่ง ปัญญาอยู่ทางหนึ่ง แต่อยู่ใต้กิเลส กิเลสเหยียบ ๆ สติปัญญาไม่ค่อยมี ถึงมีก็มองไม่เห็น มีแต่เรื่องของกิเลส ถ้าว่าสติปัญญาก็เป็นสติปัญญาของกิเลสที่จะสังหารเราเสีย มันก็ครอบอยู่หัวใจเรามันมองไม่เห็น ถ้าสติธรรมปัญญาธรรมจับตรงไหนจะรู้ละ

อย่างประกอบความพากเพียรนี่ถือสติเป็นสำคัญมาก ใครอย่าเห็นว่าการเดินจงกรมนานเป็นของดีได้ความเพียรมาก อย่าไปเข้าใจผิด ให้ดูสติเจ้าของ สติเปลอเมื่อไรนั่นละความเพียรขาดแล้ว ๆ ไปเรื่อย ๆ ในขั้นที่จะต้องตั้งสติต้องระมัดระวังสติ ต้องระวังไม่ระวังไม่ได้ ถึงขั้นเป็นเองแล้วไม่บอกก็รู้ คำว่าสติปัญญาเป็นอันเดียวกันนั้น คือไม่ต้องตั้ง มีอยู่แล้วตื่นพบเป็นแล้ว เป็นมาแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ จนกระทั่งหลับ เปลอเมื่อไรไม่มี นี่ละสติอันเจริญไกร สติปัญญาเจริญไกรเป็นอย่างนี้ รอบตัว ๆ ตลอดเวลา

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าที่มารื้อถอนทุกข้อออกจากหัวใจของสัตว์โลก ท่านเอาธรรมเหล่านี้มาแสดงนะ เราอย่าเชื่อ ๆ ซ้ำ ๆ ชัดกันกับธรรมของพระพุทธเจ้า เดินจงกรมก็อ้าปาก นั่งก็ภาวนาก็อ้าปากนั่งเสีย มันวงเหงาหวานอนจะว่ายังไง เดินจงกรมก็ถอนมองนี่ไปเสีย สติตั้งไม่มีในตัวใช้ไม่ได้นะ การเดินจงกรม การนั่งสมาธิภาวนา ความเพียรทุกประเภทสติต้องเป็นพื้นฐาน ถ้าไม่มีสติเป็นพื้นฐานไม่เรียกว่าความเพียรนะ เข้าไปละเอียดเท่าไรยังเห็นคุณค่าของสติมากเท่านั้น ๆ ปัญญาก็เกิดตามกันไป จากนั้นก็กลมกลืนเป็นอันเดียวกัน

ที่แรกสติจะตั้งก่อนนะ จิตไม่มีความสงบได้เพราะสติไม่ดี สติควบคุมเข้าเรื่อย ๆ จิตจะมีความสงบเรียบร้อยขึ้นเรื่อย ๆ นั่น บอกมาจากฐานเดิมคือสติแล้ว จากนั้นพอที่จะใช้ปัญญา ปัญญาก็ออก สติก็ติดตาม นั่นเรียกว่าปัญญา เรียกว่าความเพียร พากันจำเอาบ้างนะ เรานี้สังสารนะสอนโลกนะ โลกก็มีแต่โจมตีอยู่อย่างนั้นแหละ มันเป็นอยู่ในหัวใจของโลกนะ เราไม่ได้ตำหนิเขา ๆ มันเป็นอยู่ในหัวใจทุกคน ธรรมชาติที่มันเป็นตัวตำหนินี้ มันก็ต้องตำหนิออกมาได้นั้นแหละ แต่มันไม่ยอมตำหนิเจ้าของ มันถึงไม่

เห็นความบกพร่อง คุณคนอื่นดูที่ไหนดูได้นะ ดูได้หมด แต่ดูเจ้าของไม่สนใจดู มันก็มีแต่
ความมืดบอด ไม่ได้เรื่องได้ราว

นี่ละให้จำเอานะ ภาษาธรรมที่หลวงตาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จะไม่เพียง
เท่านั้นะ ถ้าหลวงตายังได้ออกแสดงธรรมต่อพี่น้องทั้งหลายอยู่ ภาษาธรรมจะออก
เรื่อย ๆ อย่างนี้แหละ เรื่อย แล้วจะเราอยากจะพูดไว้ล่วงหน้าเลยจะไม่ผิด คือว่ายิ่งจะ
เด็ดไปเรื่อย อย่าเข้าใจว่าจะอ่อนลงนะ แล้วแต่เหตุการณ์ที่จะมาสัมผัสสัมพันธ์ให้ธรรม
เข้าไปเกี่ยวข้องกันมากน้อยหรือนักเบาแคไหนจะออกเอง ๆ จำเอานะ เอาละพอเท่า
นี้ละ

อ่านธรรมะหลวงตาวินตวัน ได้ที่ www.luangta.com